

Florentina Fântânanu în dialog cu
Dumitru Constantin
DULCAN

CALEA VINDECĂRII

PACEA DINTRE **INIMĂ** ȘI **MINTE**

Conversații consemnate de Alexandru Panait

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

CUVÂNT-ÎNAINTE

*Doamne, dă-mi
surâsul pierdut...*

Doamne, dă-mi surâsul pierdut!... Și Dumnezeu mi-a dat... un om care m-a învățat că gândurile și cuvintele noastre sunt încărcate cu energie. Această energie, negativă sau pozitivă, în funcție de felul în care arată gândurile noastre, ne poate afecta, deoarece „tot ceea ce gândim este sprijinit pe un fundament energetic”. Dar cum puteam eu gândi bine și frumos, când trăiam neputință și furie împotriva destinului? Bărbatul meu era în mormânt, iar copilul meu de 5 ani o întreba pe mama mea, când întârziam de la serviciu: „Buni, mami a plecat și ea la cer de nu mai vine acasă?” Îmi repetam obsesiv că sunt lovită de soartă, că fiul meu va crește fără tatăl lui.

Doamne, arată-mi calea acceptării, de a mă supune, și nu de a mă opune cursului vieții...

Întâlnirea cu domnul prof. univ. dr. Dumitru Constantin Dulcan a fost providențială. S-a întâmplat în 2012. Interviuul „Dincolo de aparențe” cu dumnealui mi-a deschis o cale nouă – cea a

vindecării, calea vieții în manifestare. A fost greu să mă extrag din suferință, mă hrăneam din propria-mi durere și nu-i dădeam sufletului răgaz. Acea „joie de vivre”, bucuria cuprinzătoare a vieții, dispăruse din mine... Dar aveam un băiat, sufletul pe care eu l-am chemat și l-am vrut în viața aceasta. El era viitorul, perspectiva. Era esența a ceea ce am fost până atunci. Era motivația mea concretă și vizibilă. Și nu am căzut. Nu puteam să fiu îngenuncheată și să mă uit în ochii lui. Dar am privit în sufletul domnului profesor Dulcan și mesajul său, cunoașterea împărtășită nouă, mi-a atins inima. De la dumnealui am învățat despre puterea gândului în procesul de vindecare. Trăiam într-o durere permanentă, energia gândurilor toxice mă putea îmbolnăvi...

De atunci au trecut 10 ani. Și procesul de vindecare continuă. Iubirea, compasiunea, empatia, credința, calmul, iertarea, optimismul fac acum parte din viața mea. Știm că iubirea este porunca fundamentală a lui Iisus... și-am reînceput să iubesc viața... De la domnul profesor Dulcan am învățat că un copil neiubit devine ostil și atunci când ajunge adult se răzbună pe el însuși și pe lume. Așa am ajuns ca în 2018 să realizez împreună cu domnul profesor interviul despre cartea *Cele nouă trepte*, scrisă de Daniel Meurois

și Anne Givaudan¹. Veți înțelege, citind-o, că mama este centrul Universului, că Universul dă mamei un copil să-l crească și că ea are obligația morală să dea Universului înapoi ceea ce i s-a dat, cu iubire și recunoștință.

„Boala începe din minte și se poate vindeca prin minte”, mi-a spus într-o zi domnul profesor. Și am început să-mi disciplinez mintea și gândurile... „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui.” Am nădăjduit cu toată inima mea și m-am rugat ca Domnul să fie milostiv. Suferința nu m-a dus în deznădejde, pentru că ea este calea lui Hristos. Într-o zi, mergând cu fiul meu spre grădiniță, mi-a spus: „Mamă, Doamne-Doamne ne face cărare, nu-i așa?”

Doamne, ține-mă pe calea vindecării! Și-au mai trecut câțiva ani de interviuri. Iar domnul profesor, cu înțelepciune și blândețe, ne spunea: „Tot ceea ce gândim noi, semănăm în subconștient. Gândurile noastre persistente se duc în planul subconștient și apoi, în sens contrar, din subconștient ajung în conștiința noastră. Este foarte important ca subconștientul să preia numai lucruri raționale și benefice, putem astfel să ne programăm pentru vindecare.” Astfel că am

1 Daniel Meurois și Anne Givaudan – *Cele nouă trepte. O privire spirituală asupra genezei ființei umane*, Editura Școala Ardeleană, Cluj Napoca, 2018 (n. ed.).

învățat să gândesc cu scop, să mă culc și să mă trezesc cu un scop bun, pozitiv, constructiv pentru viața mea și... să iert.

Doamne, dă-mi pacea inimii! Între creier și inimă, când ne aflăm într-o dilemă, cel mai bun răspuns se află în inimă. Domnul profesor Dulcan mi-a confirmat valoarea inimii. „În ea se află adevărul de care avem nevoie, în ea se află rațiunea de dincolo de noi.” Spunându-mi asta, inima mea a înțeles și am simțit că mesajul dumnealui este sănătos și atinge inimile. Asta înseamnă că suntem pe calea cea bună, pe calea păcii dintre inimă și minte.

După 10 ani de prietenie, am scris împreună cu domnul profesor Dumitru Constantin Dulcan această carte-interviu. Aș vrea să vă poată schimba viața, dar este doar o carte... Fără îndoială, vă va aduce speranță și conștientizare.

Vă mulțumesc, domnule profesor, pentru că existați, pentru că sunteți prezent în viața noastră, a românilor, a căror conștiință doriți să o înălțați!

FLORENTINA FÂNTÂNARU

**OMUL
CONSTANTIN DULCAN**

Florentina Fântânaru: *Domnule profesor Constantin Dulcan, spuneți la un moment dat: „Îmi amintesc de o dimineață de vară din satul meu argeșean, Mârghia. Eram copil. Dormisem pe prispă și m-am trezit cu fața spre răsărit. Cerul avea o culoare înnebunitor de frumoasă. Stând și privindu-l, mi se părea că mi se adresează, că vrea să-mi spună: «Uite, ești!» Existam și eu, într-adevăr, dar nu știam prin ce miracol. Și ce sens are existența unui om. Eram prea mic ca să-mi pot răspunde, dar mi-am propus atunci să aflu. Știu că pare de necrezut, dar la vârsta aceea mi-am făcut, treptat, treptat, un program de instruire pe care nu l-am mai abandonat niciodată.” În ce mod a influențat copilăria dumneavoastră această dorință de cunoaștere?*

Dumitru Constantin Dulcan: *Deși pare greu de crezut, toate acestea mi se întâmplau încă de pe când eram foarte, foarte mic. Mama țesea*

adesea la război, făcea ii. La vremea aceea, lucrurile se desfășurau într-un alt ritm, în acel univers al satului. Eu stăteam lângă sobă și mă uitam la mama cum lucrează. Mă jucam pe lângă ea, țin minte că eram îmbrăcat cu o cămășuță. Frații mei erau mult mai mari decât mine, ca vârstă. În familia mea au avut loc opt nașteri, din care au rezultat nouă copii. Au trăit doar patru dintre ei, născuți la distanțe destul de mari de timp: cel mai mare avea 14 ani, apoi 13 și 8 ani și, în cele din urmă, eu. După război, frații mei obișnuiau să vorbească despre dulciuri despre care nu auzisem, iar eu mi le doream tare mult. Ce-și poate dori un copilăș la vârsta aceea, că doar nu vreo mașină? Mă gândeam intens ce or fi acele dulciuri. Evident, nu mă băga nimeni în seamă copilăș fiind, asta era realitatea.

Odată, m-am gândit mult la ceva ce vorbiseră ei. Și la scurtă vreme cineva mi-a adus acel lucru, venind în vizită la părinții mei. De menționat că acesta era gradul de respect arătat cuiva în lumea satului, nu puteai să vii cu mâna goală la casa în care te duceai în vizită. Iar dacă acolo era și-un copil mic, musai trebuia să-i duci și lui ceva. Ciudat este că mi-a adus exact obiectul la care mă gândisem eu atunci. Așa că am stat și-am analizat lucrurile. M-am gândit: „Acel domn care a venit în vizită la părinții mei mi-a adus din întâmplare

exact acel ceva sau pentru că m-am gândit eu? Ia să mă gândesc și la altceva.” Din nou, invariabil, acel „ceva” gândit mi s-a împlinit. Din clipa aceea am știut că, pentru tot ce vreau să obțin în viață, este suficient ca eu să mă gândesc intens la acel lucru. Nu aveam noțiuni despre planul astral, eram doar un copilăș într-o cămășuță. Dar cred că de mic am gândit ca un adult.

Am amintiri de la vârsta la care eram în brațele mamei. Știu exact când mă lua de mână să merg undeva, când oboseam și îmi ridicam mânuțele să mă ia în brațe. Mă întreb de unde știe copilul mic să ridice mâinile instinctiv, parcă spunând: „Vreau să mă iei în brațe!”, că doar nu vorbeam la vârsta aceea, făceam doar acest gest. Mama era mică de statură, iar eu crescusem ceva.

Mai târziu, am început să mă gândesc la lucrurile astea, pe care acum știu să le explic. Dar atunci n-aveam resorturile și mijloacele să mi le traduc mie însumi. Soarele de la răsărit picta un tablou fascinant pe cer, în toate culorile la care s-ar putea gândi cineva. Realmente, aveam senzația că mă întreabă: „Te-ai născut. Dar știi de ce?” Pe atunci, nu știam asta. În sinea mea, simțeam că parcă tot el îmi zicea: „Să te bucuri!” Or, copiii care locuiesc la sat cunosc că viața satului, cu tot ce implică ea, nu înseamnă numai bucurie, ci și monotonie, muncă, participarea la ceremoniale

comunitare. După cum viața la sat nu înseamnă doar să suferi. Cui i-ar fi servit suferința mea? Nu știam.

Am realizat că eram prea mic, însă am hotărât atunci să îmi fac un program de viață de așa manieră încât să pot răspunde la această întrebare. Sunt aproape sigur că, date fiind condițiile mele de viață, un copil simplu de la țară, dintr-o familie fără prea multe posibilități, nimeni n-o să creadă asta. Frații mei mai mari erau studenți. Cumva, eram conștient că asta voi face și eu, la rândul meu. Știam că nu mă așteaptă nici plugul, nici animalele din ogradă, ci că, dimpotrivă, drumul meu va fi diferit, că voi avea acces la cunoaștere. De aceea am pornit la drum și mi-am făcut acest program, ca să pot răspunde la marile întrebări ale vieții.

Am început cu literatura autohtonă, iar primul roman citit a fost *Mara*, îmi amintesc și acum personajele. Câțiva ani mai târziu, în liceu, am studiat literatură universală, deoarece realizam că îmi putea oferi mari avantaje. Îmi notam tot ceea ce auzeam sau citeam și mi se părea interesant de reținut. Pe urmă, am început studiul individual. Aveam un învățător care ținea foarte mult la mine și care mi-a oferit Dicționarul lui Lazăr Șăineanu², din care citeam cu sfințenie și învățam maxime

2 Lazăr Șăineanu (1859–1934), filolog, lingvist, folclorist și istoric cultural român (n. ed.).

latine. În același timp, aveam un carnețel unde îmi notam toate cuvintele de a căror pronunție nu eram foarte sigur în mediul meu rural. La un moment dat, copiii mi-au ascuns carnetul. În timp ce ei se jucau, eu scriam și studiam, așa că probabil erau invidioși. Cu ocazia scrierii acestei cărți, privind retrospectiv, nu pot să nu mă întreb de unde atâta voință la un copil.

Cum se raportau ceilalți copii din jurul dumneavoastră la viziunea pe care o aveți?

Părea bizar din exterior, probabil, pentru ei chiar părea așa. Eu nu am fost niciodată ca restul colegilor mei, nici în clasele elementare, nici în liceu, cu atât mai mult în facultate. Poate mă vedeau ca pe un trăsnet, ca pe un aiurit. Dar important era că eu știam că nu sunt așa. Când cineva mă ironiza, gândeam în sinea mea: „Dintre noi doi, cu siguranță nu tu ești cel care are dreptate. Dar vei vedea, odată și-odată!” Și au văzut.

Ne puteți povesti despre primul moment revelator, primul „aha” din copilărie, vizavi de programul de instruire pe care vi l-ați planificat încă de pe atunci?

Nu m-ar crede nimeni dacă aș spune că știam clar ce voi face. Poate ar fi exagerat să spun

că, atunci când am început să mă preocup serios de lucrurile acestea, știam că voi scrie. Și mai cunoșteam un lucru: că vreau să știu tot ceea ce se poate ști. Așa am ajuns să scriu mii și mii de pagini de notițe din ceea ce citeam.

Când am terminat toate aceste lucruri, deodată am înțeles că, de fapt, întrebarea fundamentală era asta: „Dacă viața apare din ceea ce este fără viață, ce intervine atunci în această ecuație?” Materia inertă, ca să folosim un limbaj mai academic, devine dintr-odată materie vie. Dar de ce s-a născut numai atunci? A, că se spune că viața a apărut din „supa” primordială, în care s-au dizolvat o serie întreagă de elemente. Atunci, de ce nu am putea reproduce asta în laborator? De ce nu facem viață și acum, la momentul prezent? Răspunsurile la aceste întrebări sunt de obicei din sfera convenționalului, prin prisma materialismului. Dar așa a fost de când lumea, unii au interese materialiste, iar alții interese idealiste.

Momentul meu de „trezire”, ca să spun așa, a fost atunci când am înțeles că transformarea materiei inerte în materie vie nu poate să se petreacă decât dacă în ecuație intervine o rațiune, o inteligență. Pentru a oferi o dată mai exactă, asta se întâmpla în 1986, pe data de 12 septembrie, în jur de ora 18.00.

Care sunt amintirile cele mai importante din primii ani de școală?

Primii ani de școală? Să vedem! Nu aveam șapte ani, deoarece m-am dus mai devreme la școală, dar m-am îmbolnăvit, am avut niște probleme de natură stomatologică și am fost nevoit să mă retrag. În anul care a urmat, mama îl tot punea pe fratele meu mai mare să mă învețe să scriu. Ce ciudat mi se pare acum, îmi aduc aminte că cifrele care mi se păreau cele mai dificile erau 13 și 17, ca și liniile oblice.

Mă gândesc, din perspectiva a ceea ce se întâmplă în prezent, oare când dăm copilul la școală, el o fi capabil să înțeleagă tot ceea ce este obligat să învețe? Spun acest lucru pentru că eu nu eram capabil de asta la 6 ani, toate activitățile mi se păreau dificile, grele. Însă, când am revenit, în anul următor, nu am mai silabisit niciodată. Am repetat și am înțeles tot ce era de înțeles acasă. Am învățat tabla înmulțirii în două ore de pe un caiet, fără să-mi ceară nimeni să fac lucrul acesta, doar din proprie inițiativă. Aveam o memorie foarte bună. La istoria lumii antice, profesorul ne-a pus să repetăm și să mai citim o dată lecția. Apoi, ne-a adresat imediat întrebări din ceea ce citiserăm! Acela a fost momentul când am realizat că eu știam lecțiile cuvânt cu cuvânt, și chiar m-am mirat de mine însumi. Mă gândeam la o singură

întrebare: „Cum de e posibil ca eu să țin minte tot ceea ce am citit?” Dar uite că da, era posibil.

O întâmplare similară și un sentiment asemănător au avut loc când am început să lucrez la *Inteligența materiei*. În primă instanță, după ce am scris primele pagini, eram teribil de încântat. Totuși, la a doua lectură, am sesizat că foarte multe fraze erau din lecturile avute până în acel moment și am refăcut totul numai în cuvintele mele. Uneori, prea multă memorie deranjează.

Unde se află Divinul, Divinitatea? Unde le putem localiza sau găsi?

Acel moment de „aha” era, de fapt, ideea că eu sesizasem că viața este în mod obligatoriu condiționată de o rațiune de dincolo de ea. Ceea ce numim noi Divinitate nu se află în materie, nu este perceptibilă, tactilă, ci este dincolo de ea, o transcende, trece prin ea. Ea există pentru că noi, oamenii, nu avem o explicație a existenței vieții, după cum nu avem nici o explicație a existenței Universului. Eu nu cred în întâmplare. Dacă Universul nu ar fi apărut, ce s-ar fi aflat în locul ocupat de el? Ni se spune că nu existau timpul și spațiul și că au apărut în momentul Big Bang-ului. Atunci, de unde vine acea energie din care a apărut tot ceea ce există?

Care sunt cele trei valori după care vă ghidați, în ordinea importanței?

Onestitate, asiduitate și sinceritate.

Ați moștenit de la mama dumneavoastră acele noțiuni de medicină populară pe care le avea?

Din păcate, nu. Eram prea mic și prea crud. La țară se spunea și se credea că persoanele care stăpâneau noțiunile acestea erau așa-zisele „babe ale satului”. Nu erau caracterizate în cei mai buni termeni, de cele mai multe ori. Astfel, despre ele se credea că sunt mistice, proaste, analfabete, vrăjitoare și tot soiul de lucruri. Mama sigur nu avea treabă cu vrăjitoria, pur și simplu, cunoștea foarte bine plantele medicinale, dar și tot ce deriva de aici. Știa să pună atele sau să ajute femeile să nască. În satul nostru, mai toate femeile au născut cu mama mea și pot să spun cu mare certitudine că nu a murit nimeni pe mâna ei. Mai erau situații când unii copii veneau invers, pentru că, de regulă, copilul trebuie să vină cu capul în jos. Ea știa să re poziționeze copilul de o manieră corectă. Mi-e greu să știu de unde și cum aflate toate lucrurile acestea, dar poate se explică prin faptul că era nepoată de preot, probabil că așa învățase.